

Come on... Kom Ånd!

Forleden var jeg ude at gå med en veninde. Vi havde ikke gået langt, før det gik op for mig, at vi havde to forskellige tilgange til vores gåtur.

Jeg var optaget af at få snakket med veninden og ville også gerne opnå de 10.000 anbefalede, daglige skridt. Min veninde derimod var mere optaget af det, hun oplevede omkring sig. Et par gange opdagede jeg, at hun pludselig ikke gik ved siden af mig. Hun var standset for at klø en forbipasserende hund bag øret og for at snakke med faderen til to børn, der fiskede med deres fiskenet i søen. Hun var det, som Kari Martinsen nok ville kalde 'sansende tilstede i nuet'.

Episoden har fået mig til at tænke på min tid som aftenvagter på hospice. Der var gange, hvor det lykkedes mig at gå ind til patienten uden dagsorden. Bare for at være sammen med ham og være 'sansende tilstede', åben for, hvad han 'ville' mig. Og så var der de gange, hvor jeg havde en dagsorden og var orienteret mod opgaven mere end mennesket.

Vi har lige fejret Pinse, Helligåndens komme til jorden. Det er sagt, at det, der gør mennesket i stand til at sanse, er Helligånden. Sanselse Guds nærvær, ikke alene i bibeltekster og salmer, men også i naturen. I samværet med et andet menneske. Det, der bevæger os.

Hvor jeg længes efter mere af Helligånden i mit liv!

Bøn:

Kære Gud.

Mange gange er mit liv styret af opgaver mere end mennesker.

Af tiden mere end nuet.

Af slutresultatet mere end vejen dertil.

Det er så langt fra den måde, du levede på, Jesus.

Tilgiv mig!

Fyld mig med din Helligånd,

og gør mig åben for den skønhed, kærlighed, frihed og glæde,

jeg møder i hverdagen.

Styrk min opmærksomhed på, hvad der rører sig i mit medmenneske,
hvad enten det er en patient, pårørende, kollega, familiemedlem eller ven.

Giv mig mod til at lade mig berøre.

Og handle på det.

Amen.